

Pleva nedědí s pšenicí

(Seed is not heir with the shuck)

18. února 1965 kázáno v Jeffersonville

Povstaňme na okamžik k modlitbě a skloňme své hlavy.

Drahý Bože, vážíme si toho jako velké výsady, že jsme dnes večer zde a máme příležitost přinést umírajícímu světu, umírající generaci živého Krista. Prosíme Tě o to, Pane, abys naše slova pomazal a naši snahu požehnal, aby se k Tobě nevrátila prázdná, nýbrž vykonala, k čemu ji je určil.

Pomoz každému muži, každé ženě, každému hochu nebo dívce, kteří jsou dnes večer zde a něco potřebují. Otče, víme, že jsme potřební všichni. Kéž dnes večer, až odtud půjdeme, pocítíme ve svých srdcích totéž co ti, kteří se vraceli z Emauz a svědčili o Kristovu vzkříšení. Řekli: „Nehořelo naše srdce v nás, když s námi cestou mluvil?“ – Dej to, Pane!

Uzdrav nemocné a trpící. Nechť již mezi námi po bohoslužbě dnes večer není žádný slabý. Především Pane nedej, že by zůstal jediný nevěřící. Nechť všichni uvěří a přijmou věčný život. Neboť je to účel našeho sejítí zde. Tato požehnání si vyprošujeme kvůli království Božímu ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího. Amen. Můžete se posadit.

Je to dobré, že tu dnes večer opět jsme. Vidím, že někteří musí stát a myslím, že začal přímý přenos do různých měst v národě, do San Francisca, Tucsonu a na Východ. Posíláme vám pozdravy telefonním přenosem. Dnes večer se nacházíme zde v auditoriu. Hlavní sál je přeplněn; lidé stojí dokonce u stěn a na chodbách. Pokud víme, bude zítra večer otevřena druhá strana auly, tím získáme větší sál, eventuálně více místa pro několik tisíc lidí. Tu naději pro zítřejší večer máme. Jestliže dnes, v první večer je to zde přeplněné, pak myslíme, že zítra večer to bude ještě více. Vidím, že i dnes večer byly přistaveny židle.

Jsme ve velkém očekávání; za prvé na příchod Pána Ježíše, potom na to, aby byly duše zachráněny a dnes večer Ho přijaly a byly připraveny na Jeho příchod; až se objeví.

Chtěl bych zvláště pozdravit a přivítat všechny ty milé muže na pódiu. Pokud vím, mnozí z nich jsou kazateli. Asi dvě stě nebo více jich sedí na pódiu. Jsme skutečně vděční, že tu jsou. Zdravím i vás všechny, kteří jste v různých krajích národa. Dozvěděl jsem se, že jich tu je několik i ze zámoří. Jsme vděční, že tu můžete být, abyste se mohli těšit z obecnství s námi. Jsme v očekávání, že nám Bůh dá něco během tohoto shromáždění.

Připadá mí, jako by mé srdce – od doby, co jsem si předsevzal přijít sem k sérii těchto shromáždění – bylo neobyčejně zalarmováno mocným pocitem,

že se k něčemu schyluje. Ještě nevím, co to je, doufám však, že je to velké zjevení od Boha, jímž budeme připraveni a z nás budou učiněni lepší občané Jeho království, zatímco procházíme tímto temným světem hříchu a nevíry.

Tento terén, právě toto místo, na němž se nacházíme, má pro mne zvláštní význam. Od chvíle, co jsem slyšel, že zde postavili tuto školu, bylo mým přáním, aby na tomto místě byla jednou bohoslužba. Jsem vděčný představenému škole a všem, kdo nám ji tak velkoryse dali k dispozici. Na tomto pozemku, přibližně kde dnes stojí tato budova, se asi před 30 lety stalo něco mocného; právě na tomto pozemku. Tehdy tu bylo jen kručinkové pole. Bydlel jsem v malém domě, jenž byl odtud vzdálen asi 200 metrů vzdálen. V těch dnech jsem si dělal starosti o spasení mého otce a matky. Oba již nežijí. Vtom dni jsem si dělal starost zejména o otce. Vzpomínám si, že jsem spal na verandě. Bylo teplo – léto. Myslím, že to stojí v té malé knížce – „Ježíš Kristus tentýž jest, včera, dnes i na věky“, resp. „Nebyl jsem neposlušný nebeského povolání“.

Zatímco jsem spal na verandě, náhle jsem procitl a srdce mi zasáhla úzkost o otce. Mnozí z vás odtud jste mého otce znali. Myslím, že to byl velkolepý muž, přesto, že to byl hříšník. Měl však jeden zlovyk, proti němuž jsem se během celé té doby snažil vši silou bojovat, jak jen jsem mohl; to bylo pití. Toho večera také pil. Procitl jsem s velmi sevřeným srdcem kvůli němu. V pyžamu jsem vklouzl do kalhot, kabátek od pyžama jsem si nechal na sobě a prošel tím kručinkovým polem až sem, kde nyní stojí tato budova. Zde jsem poklekl, abych se modlil za tatínka.

Modlil jsem se a prosil Boha, aby ho zachránil a nenechal ho zemřít jako hříšníka, protože jsem ho miloval. Když jsem se tak modlil, zdvihl jsem se a pohleděl odtud k východu. Tu jsem spatřil vidění. Mnozí z vás je znají. Přímo nade mnou stál Pán Ježíš.

Pokud vím, nejsem náchylný k obrazotvornosti; ale vidění jsou realita. Tam stál Pán Ježíš. Bylo to poprvé, co jsem Ho viděl ve vidění takového druhu. Byl přibližně deset stop nade mnou, stál ve vzduchu a jednou nohou vykročil vpřed. Měl na sobě bílé roucho s třásněmi na straně. Měl vlasy až k ramenům a vypadal asi jako třicetiletý muž. Vždyť Bible říká, že mu bylo tolik let při Jeho vystoupení. Nebyl však velké postavy a byl štíhlý; velmi malý, a zdálo se, že nevážil více jak 130 liber.

Díval jsem se a myslil, že mne šálí zrak. Proto jsem si mnul oči a opět podíval vzhůru. Stál obrácen bokem. Jeho obličej bylo vidět z profilu. Jeho obličej, jak jsem jej vždycky ve viděních vídal, vypadal tak, jak Hoffman namaloval Kristovu hlavu v Jeho třiceti letech. Proto jej mám ve svém domě a na své lite-

ratuře, mohu jej použít kdekoli, neboť On tak vypadal, - resp. velmi, velmi podobně. ON neměl velkou postavu.

Zatímco jsem k Němu vzhlížel, myslil jsem si: „To není možné, zeje to můj Pán, jež zde vidím a tam stojí.“ Stál jsem tam přibližně tak, jak nyní; možná dokonce zde, kde se nyní nachází toto pódium. Bylo to někde v bezprostředním okolí, kde jsme nyní. Jestliže bych to mohl změřit, bylo by to zde v okruhu asi 40 metrů.

Pohlédl jsem, a On tam stál. Kousl jsem se do prstu, abych zjistil, zda jsem neusnul. Připadalo mi to, jako by to nemohlo být. Byl jsem tehdy ještě mladý v Pánu a kázal jsem teprve šest měsíců. Kousl jsem se do prstu. Pak jsem ulomil kručinkovou větvičku. Mnozí z vás, kteří bydlíte na venkově, víte, jak to malé „zubní párátka“ na kručince vypadá. Počal jsem je žvýkat a řekl si: „To přece nemůže být. Jenom sním. Tam je náš dům, otec, matka a sourozenci. Tam je stará cihelna a rybník, kde jsem vždycky honil kachny, vzdálený asi dvě stě metrů odtud, a já stojím tady na poli. Skutečně to tak musí být.“

Pokročil jsem a trochu dupnul nohou o zem, potřásl hlavou, třel své ruce, opět se podíval vzhůru, pak opět pryč a znovu tam. ON tam stále ještě stál. Potom začal vát vítr, a viděl jsem, jak se ta kručinka pohybovala. Když začal vát, pohybovalo se Jeho roucho. Začalo vlát jako prádlo, které visí na šňůře.

Stál tam, hleděl jsem na Něho a myslil: „Jen kdybych tak mohl spatřit Jeho tvář.“ Díval se k východu; tímto směrem. Něco pozorně sledoval. Obešel jsem Ho, abych mohl vidět důkladněji Jeho obličej, a přesto se mi to nepodařilo. Měl ruce před sebou, takže z místa, kde jsem stál, byl jimi zakryt.

Opět jsem šel kolem a pokašlával jsem, abych viděl, zda bych vzbudil Jeho pozornost. ON se však nepohnul.

Potom jsem si pomyslel: Snad bych Jej měl zavolat. Když jsem řekl: „Ježíši“, otočil hlavu, a když se na mne podíval, rozpráhl ke mně Svě ruce. To je všechno, nač si mohu vzpomenout. Přišel jsem k sobě, když se již skoro rozednívalo. Ležel jsem na poli někde, kde nyní stojí tato budova. Kabátek od pyžama byl promočený slzami, neboť jsem plakal. Omdlel jsem. Jeho obličej měl výraz, jak by jej žádný umělec nikdy nemohl znázornit, nebo namalovat. Nedovedli by to. Vyhlížel jako muž, při jehož pohledu by chtěl člověk plakat z hlubokého soucitu, respektu a uctivé bázně; a přesto vyjadřoval tolik moci, že by se svět převrátil, kdyby promluvil. Jeho povahové rysy by nemohl vystihnout žádný umělec.

Až k dnešnímu dni jsem se ještě nedozvěděl, co to znamenalo. Dnes večer jsem teď po třiceti letech zde, nacházím se v auditoriu, které je zasvěceno službě všemohoucího Boha. Tehdy jsem byl jen prostým členem, jen starším

místní baptistické církve, kde byl v tom čase pastorem Roy Davis. Nyní stojím zde na stejném pozemku před skupinou lidí, o nichž věřím, že jsou těmi, kdo jsou vykoupeni krví Ježíše Krista a kteří mi byli svěřeni, abych jim během těchto čtyř dnů přinesl poselství Pána.

Asi za šest měsíců po tomto prožití jsem měl první bohoslužbu se křtem zde v řece, na konci Spring Street, když sestoupilo to světlo. Mnozí z vás by se tam snad chtěli jít podívat na to místo. Je to tam, kde Spring Street končí u vody, přímo na břehu. Tam se poprvé objevil Anděl Páně veřejně. Bylo to kolem 14 hodiny odpoledne. Hlas zazněl a pravil: „**Jako byl Jan Křtitel předeslán prvnímu příchodu Kristovu, tak tvoje poselství předejde Jeho druhému příchodu.**“

Nyní uplynulo třicet let, a já zde dnes večer stále ještě zvěstuji totéž poselství. Obešlo celý svět, a jsem rád, že jsem dnes večer opět ve svém domovském městě a reprezentuji Pána Ježíše Krista, kterého stále ještě miluji z celého srdce. Každým dnem je mi líbeznějším, než předešlého dne. Ani tu nejmenší část mého učení jsem nezměnil. Čemu jsem věřil na začátku, věřím dnes večer stále ještě. ON je tentýž, včera, dnes i na věky.

Mám poselství, za něž jsem odpovědný. Když toto poselství začalo, začali se všichni modlit za nemocné. Staly se velké divy a znamení, zvláště mezi letničními, a probuzení celosvětového rozsahu s polními taženými s uzdravováním provanulo světem. Po patnáct let byla všude probuzení. Ohně probuzení vzplály. Doslovně miliony lidí přijaly Krista skrze jedno pověření za svého Zachránce. Byli tím inspirováni Oral Roberts a jiní a šlo to stále dále, potom, kdy letniční církev tehdy byla ve svém hlubokém smrtonosném spánku.

Mé předsevzetí a žádost dnes večer je, aby byla církev znovu probuzena, neboť příchod Pána je blízký. Musím ji napomínat. Musím kárat hřích, ať je jakéhokoliv druhu. Nemíním tím něčí denominaci. Mám poselství.

Je těžké získat dnes ke spolupráci nějakou církev, právě tak, jak těžké to bylo ve dnech Pána Ježíše, neboť je to On, ne já. Když začal kázat, uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, očišťoval malomocné a vyháněl ďáblы, tak chtěli Ho všichni. Pak ale nadešla doba pro poselství, které následuje vždy po znamení, neboť znamení má hlas. Když se ale jednoho dne posadil a řekl: „*Já a Můj Otec jedno jsme!*“, nesnesli to již více.

Právě tak tomu bylo, když řekl: „*Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nebudete mít život v sobě.*“

Nuže, lékaři a chytří lidé by byli řekli: „Tento muž je upír. Vybízí vás, abyste jedli Jeho tělo a pili Jeho krev.“ ON to nevysvětlil; jen to řekl. Dnes večer a během shromáždění uslyšíte, že budou možná řečeny věci, které nedokáže-

me vysvětlit. Myslete však na to: Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky. Tomu věříme.

Nemáme k mluvení příliš mnoho času, neboť musíme začít v určitý čas a opět také ukončit. Chtěli bychom vyhovět představenému školy, který nám ten čas stanovil. Učiníme vše, abychom to dodrželi.

Myslete na to, kdykoli by nějaký hříšník rád přišel ke Kristu, potřebujete jen přijít sem, úplně jedno, zda káži, zpívám, nebo cokoli, a váš život pak rovnou předat Kristu a vstát, kde sedíte. Jsme zde proto, abychom vám pomohli.

Nyní se obracím na bratra Vayle, Borderse a bratry zde. Rád bych věděl, zda snad budou moci odpoledne, nebo dopoledne držet bohoslužby v kapli, kde se dostane poučení těm, kteří touží po křtu Duchem svatým. Bylo by to možné, bratři? Bratře Neville i vy ostatní, mohli byste tam být? I bratr Capps?

Jestliže by někdo chtěl dožít křest Ducha svatého, pak přijďte okolo 10. hodiny ráno do kaple.

Máte-li nějakou otázku o učení nebo o poselství, jestliže o vás osobně nebylo dosud pečováno, a přáli byste si modlitbu, nebo jestliže byste chtěli něco vědět, pak tam prostě v 10 hodin ráno jděte, a tyto muže tam zastihnete. Jeden nebo více bratrů tam bude, aby dávali pokyny, modlili se za nemocné, odpovídali na otázky, i kdyby se týkaly někoho osobně. Obraťte se na ně, a oni budou rádi, jestliže vám budou moci být všemožně ku pomoci.

Než se obrátíme ke Slovu, chtěli bychom ještě jednou oslovit Spisovatele Slova. Můžete přílišně jíst, příliš pít, příliš se smát, příliš chodit, ale nikdy se nebudete příliš modlit. „*Má vůle je, aby se muži na každém místě shromáždění modlili, zatímco zdvihají svaté ruce, svobodni od hněvu a pochybnosti.*“ (1. Tim. 2:8). Modleme se.

Drahý Ježíši, dárce Slova Života; ty jsi Slovo. Blížíme se Ti vážně, poté, co jsem toto vidění vyprávěl, abys mi, ó Bože, ráčil dosvědčit, zeje to pravda. Pane Ježíši, modlím se, abys dnes večer ta slova pomazal a otevřel sluch všem, kdo sedí pod tímto božským hlaholem. Je-li někdo zde, nebo někdo poslouchá, a v této hodině ještě není hotov a ochoten střetnout se s výzvou tohoto času – poselstvím, které přichází od Boha – nechť činí pokání a připraví se, neboť království Boží se blíží. Modlíme se, aby se to stalo při nich dnes večer; aby uposlechli výzvu této hodiny.

Ó Bože, prosím o pomoc, neboť jsem si vědom odpovědnosti a co to znamená, že se ve dni soudu budu muset ze všeho zodpovídat, co jsem zde, nebo někde jinde řekl. Pomoz mi, abych byl ve všem smrtelně vážný, co říkám podle Tvého Slova, nebo činím, aby to přineslo ovoce, neboť jsi přikázal: „*Toto Slovo ať se nevzdálí z tvých úst, nýbrž ve dne v noci o něm přemýšlej, abys toho*

všeho byl pamětliv a zachovával všechno, co stojí napsáno v tomto zákoně; neboť potom budeš mít šťastný úspěch při svých podnikáních a všechno se ti pak zdaří. Já jsem ti tedy uložil za povinnost: buď silný a rozhodný! Neměj strach a neklesej na mysli! Neboť s tebou je Pán, tvůj Bůh při všem, co podnikneš.“ Pane Ježíši, dej, aby to dnes večer tak bylo. Prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

V pátek a sobotu od 10 do 12 hodin budeme v kapli na Osmé a Penn ulici vyučovat a odpovídat na otázky, týkající se učení, a modlit se za nemocné, atd. Přijďte tam, máte-li otázky nebo jinou nouzi. Budou tam muži, kteří se tím zabývají. Pán vás žehnej.

K této zahajovací bohoslužbě dnes večer nemohu přispět jinak, než vejít rovnou do poselství. Proto tu přece také jsme. K tomu jsem se vrátil. V neděli ráno, jak Pán dá, bych se chtěl vypořádat s naléhavou výzvou dne, totiž s tématem „Manželství a rozvod“.

Chtěl bych nyní číst z **Gal. 4:27-31**:

„Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodíš, vykřikni a zvolej, kteráž nepracuješ ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více než ta, kteráž má muže. Myť jsme tedy, ó bratří, tak jako Izák, synové zaslíbení. Ale jakož tehdáž ten podlé těla zplozený protivil se tomu, kterýž byl podlé Ducha, tak i nyní. Než co praví Písmo? Vyvrž děvku i syna jejího; nebo nebudeť dědicem syn děvky s synem svobodné. Atak, bratří, nejsmeť synové děvky, ale svobodné.“

Pán nechť připojí Své požehnání ke čtení Slova. Mám za to, že jsem vzal tímto velice zvláštní a neobvyklý text. Avšak mnohdy nalézáme Boha v takových zvláštních a neobvyklých hodinách, na neobvyklých cestách a v neobvyklých věcech.

Bůh je neobyčejný, a ti, kdo Mu skutečně z celého srdce slouží, slouží Mu v porovnání k věcem nebo způsobu světa neobvyklým způsobem. Téma zní: **Pleva nedědí s pšenicí.**

Pavel zde mluví o přirozeném semenu, o synech Abrahamových. Pavel se z toho raduje, že svůj postoj může zaujmout jako jeden z těch, který byl zrozen ze svobodné.

Víme, že Abraham měl dva syny ze dvou různých žen. Bůh mu dal zaslíbení, že Sára má porodit syna a skrze tohoto syna má být svět požehnan. Skrze tohoto Syna měly být požehnány všechny národy světa. Všeobecně se věří, zvláště pak Židé, že to byl Izák. To však není správné. Tímto zaslíbeným synem Abrahamovým je Ježíš. ON je zaslíbeným královským Semenem Abrahamovým. Abraham měl dva syny. Jeden pocházel od Agar, děvečky jeho ženy, líbezné, krásné egyptské služky, kterou Abraham přivedl z Egypta jako služebnou své ženě Sáře. Sára myslela, že Bůh není s to všechna Svá zaslíbení

uskutečnit, proto řekla Abrahamovi, že si má vzít Agar, její služebnou – v oné době byla polygamie legální –, aby to dítě dostala. Domnívala se, že Bůh to tak plánoval, že dítě má porodit Agar. My však zjišťujeme, že to tak nebylo.

Rovněž jsme pochopili, že Boží dokonalost je vyjádřena v trojce. Boží dokonalost je vyjádřena ve třech, milost v pěti, dokončení v sedmičce, tak jako při dokončení světa. Boží dokonalost spočívá v Otci, Synu a Duchu svatém. To je dokonalost božství. Jeden Bůh ve třech oznámeních, ve třech vlastnostech – ve třech službách jakožto jedno božství.

Jsou rovněž tři kroky milosti, jimiž dospívá církev k dokonalosti: Ospravedlnění, posvěcení, křest v Duchu svatém. V tom spočívá znovuzrození. Tak je to i přirozeným narozením znázorněno! Když žena přivádí na svět dítě, přichází jako první voda, potom krev a pak život. To říká Bible v 1. Jan. 5, 7. Myslím, že tam stojí: „*Tři jsou, kteří skládají svědectví v nebi: Otec, Slovo, jež je Syn, a Duch svatý.* (Tento verš v původním textu schází, stojí ale v mnohých anglických vydáních – pozn. př. br. F.) *Tři jsou totiž, kteří vydávají svědectví: Duch, voda a krev, a tito tři jedno jsou.*“ Otec, Syn a Duch svatý jsou jedno. Nemůžete mít Otce bez Syna. Nemůžete mít Syna a zároveň nemít Ducha svatého. Můžete však být ospravedlněni, aniž byste byli posvěceni; můžete být posvěceni, aniž byste byli naplněni Duchem svatým. Dokázali jsme to rovněž řádem v přírodě.

Mnohým z vás mohu připadat zvláštní. Jsem nevzdělaný a myslím, že jste to již zpozorovali. Učím však v podobenstvích, protože to přirozené je symbolem na to duchovní.

Vidíme, že dokonalost je vyjádřena v trojce. Boží dokonalost spočívá v trojce. Tak se i uskutečnila dokonalost semene Abrahamova: skrze Izmaele, Izáka a Ježíše. Izmael přišel z děvečky, Izák ze svobodné; oba skrze pohlavní žádost. Avšak Ježíš Kristus přišel z panny – bez pohlavního vztahu.

O tomto semeni je hovořeno v jednotném čísle. Není řečeno semena, nýbrž semeno. Ostatní nebyli tímto Abrahamovým semenem, neboť semeno Abrahamovo, o němž Bůh mluvil, bylo semeno víry, nikoli jeho přirozené semeno. Když Sára zemřela, oženil se Abraham s jinou ženou a měl kromě dcer ještě šest synů. Neměla to tedy být semena Abrahamova, nýbrž jen semeno Abrahamovo–jeden. Bylo to semeno víry Abrahamovy a poukazovalo na královské Semeno, které mělo přijít skrze víru Abrahamovu; ne skrze přirozený život, ale skrze duchovní život Abrahamův, který všechno, co stálo v protikladu ke Slovu Božímu, posuzoval, jakoby to zde nebylo a proti naději věřil Bohu s plnou důvěrou. To je právě semeno, o němž mluvíme.

Je nám to zde znázorněno v obraze. Na počátku to začalo tím, že bylo tak trochu zpochybněno původní zaslíbení semene. Vidíte, jak to začalo s pochybováním při původním zaslíbení? Bůh Abrahamovi zaslíbil, že Sára porodí dítě. Avšak pohleďte nyní, že první semeno Abrahamovo přišlo z děvečky, protože Sára o tom pochybovala, že by se to mohlo stát, neboť byla stará a překročila dobu, v níž by mohla porodit dítě.

Tak začíná i církev. Tak to vždycky začíná. Lidé začínají dole; nezačínají nahore. Kdyby nějaký člověk chtěl ihned dosáhnout vrchní konec žebříku, zlámal by si vaz. Musí se začít dole a potom stupeň za stupněm vystupovat vzhůru. Zde zjišťujeme, že program Boží již na začátku, kdy mělo být zjeveno zaslíbení Boží, byl přerušen malou pochybností.

Právě tak začal hřích v zahradě Eden. Tak začala i smrt skrze hřích, totiž tím, že jedno Slovo Boží bylo vyloženo falešně a zpochybněno. Zpochybněno nebo položeno na převrácené místo nesmí být ani jediné Slovo Boží, jež je přece TAK PRAVÍ PÁN. Slovo nechtě stát tak.

Byla to Sára, které platilo to zaslíbení. Jako žena je obrazem na církev. Zapochoybovala však o originálním programu zaslíbeného Slova Božího a řekla: „Abrahame, můj muži, vezmi si toto hezké děvče a žij s ní, buď jí manželem. Bůh dá skrze ni toto zaslíbené semeno, a já si pak to dítě vezmu.“

Jen překročení jedné maličkosti změnilo celý program. Proto musíme brát každé Slovo Boží jako TAK PRAVÍ PÁN. Každé Slovo Boží je pravdivé.

Semeno začalo tehdy tím, že o zaslíbení se tak trochu pochybovalo. Izák byl semenem svobodné, – ženy, které zaslíbení platilo. Zrodilo přirozené zaslíbené semeno, jak se to Pavel zde u Galatských snaží objasnit. Potom pokračuje a říká, že děti děvečky nemohou dědit s dětmi svobodné, neboť náleží ke dvěma rozdílným kategoriím. To je správné. Nevěřící nemůže dědit s věřícím. To nejde vůbec.

V tom spočívá ta těžkost dnes. Nemůžete očekávat, že slepice bude věřit témuž co orel. To nemůžete chtít. To způsobuje tu těžkost. Musíte věřit každému Slovu Božímu. Nejste prostě společní dědicové; právě tak málo se s tím můžete spojit. Nejde to. Buďto jste orlem, nebo jste slepicí.

Kvůli tomu zapochybování nemohl Izmael, syn děvečky, být spoludědicem. Sára zapochybovala o Slovu Božím a o tom, že Bůh je s to ho dodržet. Povšimněte si Abrahama. Vizte, já budu už pro nedělní dopoledne. Abraham o tom nepochyboval. Sára o tom pochybovala. Ona to byla. Ani Adam nepochyboval – byla to Eva, která pochybovala. Vyhledáme toho o tom ještě více, až se tím budeme v neděli zabývat.

Ani ti přirození nemohou být dědici s duchovními. Jak málo mohou dědit děti Izmaele s dětmi Izáka, tak málo mohou ti přirození dědit s duchovními.

Existuje přirozená církev a duchovní církev. Tyto ženy zobrazují jak tu přirozenou, tak duchovní církev. Přirozená a duchovní církev nemůže dědit společně. Jsou to dvě rozdílné skupiny s rozdílnými svazky ve dvou rozdílných dobách.

Proto spočívá ten rozdíl ve vytržení, neboť ono je jen pro královské semeno Abrahamovo. Na něm přirozené, lidské semeno nemůže mít podíl. Musí to být královské semeno Slova Božího skrze královské semeno Abrahamovo. Proto jako první musí nastat vytržení, neboť: *„My, kteří žijeme a pozůstaneme až k příchodu Páně, nepředějdeme ty zesnulé. Neboť sám Pán, jakmile zazní Jeho zavolání, jakmile se rozezvučí hlas archanděla a pozoun Boží zazní, sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve; potom my, kteří ještě žijeme a pozůstali jsme, spolu s nimi budeme vzati na oblacích vstříc Pánu do povětří, a potom budeme v každé době s Pánem sjednoceni.“* Hleďte, je rovněž psáno: *„Ostatní mrtví ale opět neožili, dokud neuplynulo těch tisíc let.“*

Proto nebudou společně dědit; obojí při vytržení nebudou. Existuje absolutně přirozená a duchovní; – tělesná i duchovní církev.

Pro královské, duchovní, předurčené semeno Abrahamovo neexistuje soud, neboť jsou předurčeni k věčnému životu. Přijali Bohem připravenou oběť a tato oběť je Kristus, Slovo. (Jan. 5, 24, chcete-li mítí to místo z Písma.) *„Tedy již není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši ... kteří nechodíme podle těla, nýbrž podle Ducha.“* (Řím. 8, 1; 4) – U Jana 5, 24 stojí: *„Kdo Mé Slovo slyší – zde by muselo být napsáno – „rozumí“, neboť každý opilec je může slyšet a odejít. Avšak jde o to: „Kdo Mé Slovo slyší – kdo Mému Slovu rozumí – a věří tomu, který Mne poslal, ten má věčný život a na soud nepřijde, nýbrž přešel ze smrti do života.“* Ano! Komu toto velké tajemství bylo Bohem oznámeno, kdo pochopí, že Bůh byl v Kristu a smířil svět se sebou; že On a Otec byli jedno; že ta velká tajemství Boží se naplnila tím, že On sám sestoupil, vzal všechno na Sebe a zjevil se v časovém období lidí, mezi lidmi v lidské společnosti, aby oznámil Své Slovo v onom dni východu slunce na východě a aby totéž učinil, když slunce na západě zapadá. Sám se zjevuje v Církvi Nevěstě tím, zeje oznamováno Slovo. Stane se to. *„Ten, kdo tomu rozumí, což znamená, že poznává, komu to bylo zjeveno Tím, který Mě poslal, má život věčný a na soud nepřijde, nýbrž přešel ze smrti do života.“*

Přirozené semeno bylo jen nosičem duchovního Semene, jak je tomu se stéblem, klasem a slupkou. Sice jsme to již probrali v jiném poselství, chtěl bych to však ještě jednou zopakovat a na chvíli se k tomu vrátit.

Semeno prochází třemi stádií. Tři stupně vývoje přirozeného zrna na zemi nám ukazují pravdivý obraz. Nejprve je zrno zaseto a přinese stéblo, z něhož vyraší malé lístky. Pak se tvoří květenství klasu s pylem, nyní přichází pleva a konečně opět zrno.

Všimněte si těch stádií v tomto dokonalém podobenství a jak přesně se to jako stínový obraz shoduje – neboť Bůh je Stvořitelem veškeré přírody. Příroda může právě tak málo selhat, jako Bůh nemůže selhat, neboť On to byl, který jí toto postavení dal, abychom ji pozorovali a poznali to.

Podívejte se, Agar je stéblo. Byl to začátek rašícího semene. Nemělo ještě žádnou podobnost s obilným zrnem. Bylo to stéblo, neboť byla služkou a vůbec nebyla pojata do zaslíbení, neměla nic společného se Slovem, nýbrž jen napomáhala zrnům dále.

Sledujte, Sára odpovídala klasu s květním pylem. Vznikl z ní židovský národ. Ze Sárý přišel Izák; z Izáka Jákob, z Jákoba přišlo dvanáct praotců; z praotců vznikl národ.

Panna Maria vírou porodila to pravé duchovní semeno. Slovo se stalo mase. (Kráľ. př. – tělem). Tyto ženy to byly, tyto tři ženy, jimiž to semeno bylo nesené. Jedno bylo cizoložství uvnitř polygamie. Druhá byla svobodná a ta třetí neměla vůbec žádný pohlavní styk. Slovo Boží přijala vírou. Sára i Agar měly obě pohlavní styk, avšak Marie byla pannou a počala silou zaslíbeného Slova Božího. To je správné!

Stéblo – Agar, Dvě ženy pochybovaly o zaslíbení, avšak dívejte se, co tím vzniklo. Agar, druhá Abrahamova žena, byla jen jeho vedlejší ženou. Porodila syna. Jaký druh člověka byl? Bible říká, že to byl divoký muž. Živil se lukem a nikdo ho nemohl spoutat. Byl nezkrotitelný, neschopný obrácení, neobnovený. Nemohl být zkrocen. Byl to divoký muž, neboť byl v protikladu ke Slovu Božímu. Všechno, co k němu stojí v protikladu – každý kazatel, každý člen církve, každá církev, která stojí v protikladu ke Slovu Božímu, bude rodit divokou, cizoložnou skupinu světských hollywoodských lidí, kteří nemohou setrvat s nesmíšeným Slovem, protože vůbec nejsou pojati do zaslíbení.

Sára, pravá žena zaslíbení, odpovídala klasu a zrodila mírného člověka. Z něj vyšel zaslíbený národ, který sloužil Bohu. Avšak Marie neměla nic společného s pohlavním aktem; ona uvěřila zaslíbenému Slovu. Byla pannou, a nevěděla o žádném muži. Anděl Páně k ní přišel a pravil: „Buď zdráva Maria, ty omilostněná; Pán je s tebou!“

Zeptala se: „Jak by to mohlo být?“

Anděl řekl: „Duch svatý sestoupí na tebe.“

To se během celé doby ještě nikdy nestalo, avšak Maria uvěřila Bohu. Řekla: „Aj, jsem děvečka Páně!“ Věřila Slovu. Jak se to mělo stát? Věděla, že Agar měla své dítě s Abrahamem pohlavním aktem, a že Sára rovněž měla děťátko skrze pohlavní žádost s Abrahamem. Jedná se o děti zaslíbení. Zde vidíme děvečku a tu svobodnou. Tady se ale jednalo o to, aby tomu uvěřila jako přínos k víře Abrahamově, který věřil nemožnému: „Jestliže Bůh řekne, že to tak bude, pak je to správné.“

Uvěřila Bohu, nic neuvedla v pochybnost. Řekla: „Jsem služka Páně. Úplně jedno kolik kritiky budu od světa snášet; staň se mi podle tvého Slova.“ Zde se objevilo právě Semeno.

U Sáry to nebylo možné; neboť to bylo pohlavní. To je správné. Ani u Agar to nebylo možné, protože to rovněž bylo pohlavní a při církvi pod sektářstvím je tomu právě tak. Je zapotřebí panenské víry ve Slovo Boží k tomu, aby se objevily děti podle zaslíbení. Sektářství nikdy nezrodí znovuzrozenou církev. Nedokáže to. Zrodí náhražku, napodobeninu, něco, co se pokouší být jako ona. Ale vpravdě znovuzrozená Církev Boží věří Slovu Božímu přes všechno, cokoli by mohlo být, neboť je nesmíšená. Tyto věci se dějí podle zaslíbení Božího.

Marie, ta pravá řekla: „Aj jsem děvka Páně. Staň se mi podle tvého Slova.“ A ona porodila. Co přivedla na svět? Ne divokého muže, ne národ, nýbrž porodila Slovo, Boha samého, který byl zjeven v těle – právě Semeno Boží, skrze Něhož se uskutečnilo každé zaslíbení, které Bůh v Bibli dal. Bez Něho nemůže nikdo žít. Nesla právě Semeno. Byla plevou, která zrodila pšeničné zrno. Ty dvě byly sice také nositelkami života, avšak jen vzhledem k přirozenému semeni.

Nečiňte z Marie Boha, jak se to z ní mnozí snaží dělat. Ona nebyla Bohem. Ne! Byla jen nositelkou Semene, jak i ostatní. Jak uzrává zrno nebo pšenice, přináší i víra ve Slovo stále více pravdivější obraz. Nejprve vychází stéblo, později klas a pak pleva. Jestliže se bedlivě nepodíváme, mohli bychom se domnívat, že pleva je již pšenice (zrno); tak podobné jsou. Avšak když je otevřeme, zrno je v ní samostatně. Pleva je rovněž jen nosičem.

Vidíte tedy: U Marie se to nestalo pohlavním aktem, nýbrž vírou. Vypadalo to přesně stejně. Marie nebyla tím Semenem. Byla nositelkou toho Semene. ON byl to právě Semeno víry, neboť Slovo Boží se naplňuje skrze víru, kterou On dal Abrahamovi. Jen víra, víra v Jeho Slovo, může zrodit, co Bůh ohlásil, že bude činit.

Všimněte si, oč blíže byla Marie tomu pravému, avšak ona odpovídala teprve plevě. Pleva obklopuje semeno, chrání je a vyživuje je, dokud není zralé a samostatné. Tak uzrávalo ve třech časových obdobích, až k letničnímu pro-

buzení, a drží zrno pšenice, dokud nebude na čase plevu otevřít. Marie, matka Kristova, byla jen líhň. ON neměl nic z krve Marie. Neměl židovskou krev, ani pohanskou krev – On měl Boží krev. Bůh tuto krev stvořil. Nemohlo to být pohlavním aktem. ON nebyl ani Žid, ani pohan.

Právě tak je to s lidmi, kteří se přiznávají ke Kristu. Mnozí z nich vypadají jako Kristus, snaží se jednat jako Kristus; Krista však musíte mít v sobě, On je zjevené Slovo, jinak nikdy nedozrajete ke skutečně biblicky věřícímu křesťanu. Potom to bude vždy něco denominačního. Nemůže to žít, neboť se v tom nenachází život, který by mohl žít. Jestliže vejce nebylo kohoutem oplodněno, nemůže se z něho nic vylíhnout; jen se v hnízdě zkazí.

Podobně je to i s církevními členy. Člověk s nimi může opatrně zacházet, udělat z nich diakony a všechno možné, avšak jestliže nebyli oplodněni, nezůstane nic jiného, než hnízdo plné zkažených vajec. To je správné!

Nosič, slupka je vyživovala. To je pravda. Potom ale musí pšeničné zrno plevu opustit, respektive pleva se musí od zrna odchlípnout, aby bylo vystaveno slunci a přivedeno do zralosti. To všechno vidíme v symbolech.

Poznáváte, jak je církev v těchto posledních dnech podobná samotnému zrnu. Podívejte se, jak letniční denominace, jež povstala v posledním čase, se stále více podobá zrnu, až bude úplně přesně vypadat jako ono. Poté, co květní pyl opustil druhý stupeň vývoje a přešel do třetího stádia, tvoří se na stéblu pleva. Jestliže si to docela přesně neprohlédneme, nebudeme moci říci, zda je to již správné pšeničné zrno. Když vznikne tento „uzlíček“, vypadá jako obilné zrno. Vezmeme-li jej však a otevřeme, zjistíme, že v tom ještě vůbec žádné obilné zrno není. Je to jen pleva, nosič zrna. Myslete však na to, že po plevě již nepřijde nic. Potom, co přišel skrze Marii, již nebylo další semeno skrze ženu zaslíbeno. Právě tak ani neexistuje zaslíbení pro další denominaci po letniční. Z toho má vzejít jen Nevěsta, která bude vytržena; Semeno -Slovo má být opět zvěstováno.

Pohleďte, jak podobně to vypadá. V Mat. 24, 24 stojí, že oba duchové v posledních dnech – duch církve církevních lidí a Duch Nevěsty, těch, kteří patří k Nevěště – budou tak blízko sebe, že by dokonce vyvolení mohli být svedeni, kdyby to bylo možné. Tak těsně spolu budou.

Podívejte se, jak to procházelo stéblem. Dejte pozor, něco zde obrazně předvedeme. Ve věku Luthera, když se semeno Nevěsty zase objevilo, to byl stejný Duch. Lutherem bylo přineseno jen malé zrnko – bylo to ospravedlnění skrze víru. On byl, obrazně řečeno, jako Agar – stéblo. Všimněte si, Wesley ve filadelfském věku lásky, když vznikl klas, byl obrazem na Sáru. Ve věku Wesleye

existovalo více misionářů, než ve všech ostatních věkách, které jsme měli. Čas Wesleyův byl velkým misijním věkem.

Letniční probuzení je srovnatelné s Marií – posledním stádiem. Ona nebyla tím Semenem, avšak život Semene byl v ní. Jen nedospěl dosud k zralosti. To ve mně vzbuzuje Boží bázeň. Dosud nedospělo k zralosti. Bylo tam sice, ale ještě ne zralé. Tak je tomu i s letničním věkem, v němž nyní žijeme. Slovo Boží musí vyjít, které nemá nic společného s nějakou denominací a které je mimo ně.

Luther tvořil stéblo prvním slovem, které přinesl: „*Spravedlivý z víry živ bude.*“ Wesley vystoupil s druhým slovem, „posvěcením“, s určeným druhým dílem milosti. Letniční mají třetí slovo: „Navrácení darů.“ Přece však musí vyjít něco, z čeho se nemůže stát žádná denominace. Je to dokonalý život, který v tom je, a v Nevěště musí opět nabýt podoby. Po tomto církevním věku již nemůže existovat další. Jsme na konci, bratři a sestry. Nacházíme se zde; dorazili jsme. Dík buď bohu. Amen.

Vidíme, že toto vše je tak pravdivé, jak jen být může. Jestliže tedy Wesley odpovídal klasu a letniční plevě, pak rovněž poznáváme, v jakém stadiu se jako příští pšeničné zrno objeví.

Bratři a sestry, stéblo ještě není zrno. Klas právě tak málo, ani pleva není ještě zrno; avšak čím více to dozrává, tím více se to přibližuje zrnu. Stéblo nevypadá ještě jako zrno. Co se potom objeví? Klas, malé zesílení. Je zrnu již podobnější než stéblo. Co přijde jako příští? Pleva. V ní se nachází zrno a ona je využívá.

Uvažujte ještě jednou o zaslíbení, které Bůh dal Abrahamovi ohledně „tvého Semene“, což mělo duchovní význam. Každý z nás ví, že mluvil o Kristu a ne o Izákovi; skrze jeho semeno víry.

Všimněte si, že ten první pocházel z děvečky. Tedy zde nebyla žádná podobnost ze zaslíbením. Bůh nepotřebuje pro nikoho Své Slovo brát zpět. Bůh řekl, jak se to stane a tak to bude. Sára však reprezentuje a zobrazuje církev. Řekla: „Myslím, že je to dobré, ovšem příliš nepravděpodobné. Nemohu tomu tak prostě věřit. Vejdí k Agar a vezmi šiji za ženu.“ Vidíte, že toto stéblo nemělo vůbec žádnou podobnost se zaslíbením? Avšak když se to stalo při Sáře, vypadalo to již docela dobře. Mělo to již mnohem více podobnosti se zaslíbením. Přesto to stále ještě nebylo to vlastní zaslíbení. Neboť Izák selhal, Izrael zapřel pravé Semeno, když přišlo. Haleluja! Nebud'te vzrušeni; neutíkejte pryč. To vám neuškodí. Odmítli Semeno, přivedli Ho na kříž a ukřížovali Ho.

Je to tak, jak to vyjádřil Pavel: „Nepronásledoval syn děvečky syna svobodné?“ Tak pronásleduje i semeno denominace pravé pšeničné zrnno. Musí to vždy tak být. Nebudou dědit společně. Nemají navzájem žádné obecnství. Jsou to dvě absolutně rozdílná zaslíbení, dvě rozdílné doby a dva z gruntu rozdílní lidé. Jedno je Nevěsta, to druhé církev. Nemohou být navzájem porovnávány.

Nebyl přesto to zaslíbené semeno, které mělo přijít. Ani Agar, ani Sára, ani Marie nebyla tím Semenem. Marie nebyla Semenem. Byla nosičkou toho Semene. Vyživovala Jej však a porodila ze svého klína, jako pleva rodí pravé semeno ze svého klína. Pleva není zrnno. Je zrnno nejbližší, obklopuje je. Život je nejprve rozdělen ve stéblu. Jestliže vchází do květního pylu, shlukuje se blíže k zrnno. Když však přejde do plevy, je již zrnno zcela blízko a zformuje se téměř tak, jako zrnno. Ježíš řekl, co v posledních dnech bude: že budou tak těsně u sebe, že kdyby bylo možné, i vyvolení by byli svedeni. Potom však zrnno vyjde z plevy a život plevu opouští. Je přece jen nosič. Přesně to byly i naše denominace - Luther, Wesley a letniční: nosiči. Nyní je čas, kdy se ukazuje zrnno.

Dejte pozor, Marie nebyla to Semeno; odpovídala slupce. Klas a stéblo jsou jen nosiči jedné části Slova, ale ne celého Slova. Luther přinesl ospravedlnění, Wesley posvěcení, letniční měli vrácení darů. Potom ale přišlo Slovo! On vynesl kupříkladu, že člověk je zachráněn ospravedlněním. Věříte tomu? Jistě. Ono je nosičem Slova, ale ne život sám. Potom přišlo posvěcení. Kolik z vás jich věří v posvěcení? Věříte-li Bibli, musíte tomu věřit. Avšak tohle to stále ještě není, přesto, zeje to již trochu víc. Jsou to dohromady již dvě Slova. Potom přišlo letniční hnutí s navrácením darů, kupř. mluvení jazyky. Označovali mluvení jazyky jako první důkaz přijetí Ducha svatého. Označovali to jako první důkaz; skrze co to bylo přineseno? Skrze plevu! Založili denominace. Avšak je-li řečeno: „*Já a Otec jedno jsme...*“ a všechny ty ostatní věci, pak se pleva od toho odtáhne. Avšak skutečná, pravá Církev Nevěsta přinese, ve svém středu celé Slovo Boží v jeho plnosti, neboť On je tentýž, včera, dnes i na věky.

Dejte pozor, Semeno se nacházelo v klínu Marie. Avšak když Semeno vyšlo, řeklo: „*Já jsem přišel, abych činil vůli toho, který Mne poslal. Já a Otec jedno jsme. Nečiním-li Jeho skutky, pak Mí nevěřte,*“ To bylo to Semeno. „Kdo z vás Mne může obvinít z nevěry? Co Bible zaslíbila, že jsem měl činit, to jsem učinil. Otec to skrze Mne ověřil.“ „Kdo Mně, Semeni může něco říci?“ Marie jako slupka byla Semenu nejbližší, avšak ještě to nebyl On. Nacházel se v klínu.

Dívejte se, během věku Lutherova, věku Wesleje a letničního to bylo stejné. Avšak po otevření sedmi pečeti, podle Zjevení 10 má být oznámeno plné Slovo, jako tehdy, kdy bylo zde na zemi. Amen! Žid. 13, 8 říká: „Ježíš Kristus ten-

týž jest, včera, dnes i na věky.“ U Luk. 17, 30 říká Ježíš: „Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak to bude v posledních dnech, až se bude Syn člověka opět zjevat.“ Bude to stejná věc.

Svět je v sodomském stavu a církev odešla do Sodomy jako tehdy Lot a jeho žena. Já však tvrdím, že někde na tomto světě existuje vyvolená Církev, která byla z těchto věcí vytažena a oddělena. Zjevení Boží způsobilo, že svoji pozornost zaměřila na Něho. Nalézáme se v posledních dnech. Pleva odezdala svoji sílu Semeni. Síla ji opustila. Pleva byla dobrá, avšak došlou žila.

Hleďte, je to Nevěsta – Slovo, Ženicha – Slova. Přirozené semeno Abrahama skrze Izmaele a Izáka a tak dále, muselo padnout do země, aby toto druhé, Ježíš, se mohlo objevit. Tak to bylo i s těmito. Pleva musí uschnout, všechno ostatní rovněž, aby Semeno mohlo vyjít.

Bylo to tak v každém věku. Denominace byly pokaždé nosiči jedné části Slova. Slovo ve své úplnosti zůstalo moudrým reformátorům skryto. Bylo zapecetěno až do doby, kdy se objevil orel. Bible to říká, ano! Bylo nám to zaslíbeno v Mal. 4, 5. Tady jsme. To je přesně správné! ON to skryl před moudrymi a chytrými. Probrali jsme to v knize Zjevení a zjistili, že tito tři poslové odpovídali bytostem, které se objevily. Jedna odpovídala Lutherovi, a další ostatním časovým obdobím. (Zjevení 4, 7) Začalo to s ospravedlněním, potom přišlo posvěcení a potom letniční. Avšak čtvrtá bytost byl orel. To je správné. V tomto časovém období to Bůh přinesl. Muselo se to objevit v tomto věku, aby to bylo správné. Ano! Zaslíbení orla z Mal. 4, 5 bylo splněno.

Ježíš nepocházel z Marie, nýbrž přišel skrze ni, jak přichází život skrze plevu. Mnozí z vás milých katolických bratří a sester, kteří jste zde dnes večer, se snad domnívají, že Marie byla matkou Boží, jak ji označujete. Jak může být matkou Boží, jestliže Bůh nemá začátek ani konec? Kdo byl otcem Boha, jestliže ona byla Jeho matkou? ON byl jejím Stvořitelem, ona přece nebyla Jeho stvořitelkou! ON stvořil Sám Sebe v klíně Marie. Nebylo to její vlastní stvoření. ON stvořil Sám Sebe. Nepocházel z ní, nýbrž ona byla Jím stvořena. To je pravda. Bible nás učí, že všechny věci byly Jím stvořeny, a že „bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest.“ (Jan 1, 3). Jak by mohl mít matku, když byl sám Bohem?

Zde vidíme pravé zjevení na základě pravdivého stínového obrazu. Tři ženy byly přirozenými nosičkami Semene, až doznělo v Ježíši. Izmael to být nemohl, protože se podle toho, jak dnes smýšlíme, narodil nemanželsky, neboť byl synem služebné. Potom přišel jeden, který byl Ježíši bližší, totiž Izák. Avšak stále ještě to nebyl On, neboť byl narozen na základě pohlavního aktu Sáry s Abrahamem. Potom ale přišla Marie, a panenským zrozením přišel Ježíš Kristus. Bůh, Slovo se stalo masem.

Pozorujte, byly to tři ženy. Zde jsou ukázány tři ženy, které reprezentují církve. Prorocky ženy znázorňují vždycky církve. Ony rovněž představují tři věky denominací, nosiče, které musí zemřít a uschnout, jako pleva i všechno ostatní, aby udělaly místo Semeni. Semeno nemůže dozrát dříve, dokud pleva, stéblo i lístky nejsou dokonale suché. To souhlasí. Ono do sebe nasává každou špetku života. Amen! Bez toho všeho by to nebylo možné.

Nyní nastal čas pro obilné zrna resp. pro Nevěstu. Plevy odumřely, uschly. Toto je čas panenského nedotčeného Slova. Je to panna. Myslete na to: čas panenského Slova. Vložíte-li je do rukou denominace, jistě nezůstane panenské. Lidé jím manipulují, jakmile je dostanou do rukou. Boží Církev se ale denominace nedotknou. Haleluja! Je to panensky narozené Slovo Boží, které je označováno – Ježíš Kristus tentýž, včera, dnes i na věky. Haleluja! Jak obdivuhodné! Já je miluji. Věřím mu. Víím, že ono je Pravda. Zůstane nedotčené. Při panenském narození Nevěsty nebude existovat prostor pro manipulaci denomináčnických lidí. Ne! Bůh jí přikázal, aby z nich vyšla. „Nedotýkejte se jejich nečistých věcí, aby se z vás nestala lesní káňata.“

To mi připomíná, nač mne upozornil před několika dny Duch Boží, když jsem se vracel ze shromáždění ve Phoenixu do Tucsonu. Má žena i já jsme se bavili, zatímco děti spaly na zadním sedadle auta, neboť bylo již pozdě. Zpozoroval jsem jestřába. Trochu jsem tohoto jestřába pozoroval a studoval. Je to dobrý obraz na církve dneška.

Všichni víme, že jestřáb není totožný se svým původním stvořením. To je správné. Kdysi byl podobný orlu, svému většímu bratru. Ale nyní už nelétá vysoko vzhůru k nebi, aby si vyhledal nebeskou mannu, neboť se stal změkčivým. Nelétá již vzhůru k nebi, létá jako lesní káně nízko nad zemí, usadí se na telefonním sloupu a vyhlíží mrtvé králíky. K tomu jestřáb určen nebyl. Byl stvořen, aby byl podobný orlu. To se zase shoduje s církví. Byla stvořena tak, že byla podobná Orlu. Měla zaujmout své místo v nebeské oblasti, avšak místo toho se stala měkkou. Nevyšvihne

16

se již do neznáma, do blankytu. Ne. Je závislá na moderních metodách přijímání a školení na teologii lidmi učiněné denominace a vyhlíží mrtvé, napůl shnilé králíky, které skolil někdo jiný, a létá velmi nízko nad zemí. To souhlasí! Jestřáb! Tento příklad nám to ukazuje. Orel se vůbec nezměnil. Zůstává orlem.

Jestřáb nelétá vysoko vzhůru k nebi, aby si opatřil čerstvou mannu nahoře. Je závislý na tom, aby něco našel, co je již mrtvé. Jestřáb nepotřeboval sloup, aby se dostal na zem. Avšak pozorujte dnes jednou nějakého starého jestřába!

Jdete-li ulicí, uvidíte telefonní vedení plná jestřábů jak slídí po něčem mrtvém a v rozkladu. Nemůže již tak vysoko létat. Hned slétá na zem, neboť je změkčilý. Nepoužívá již síly, kterou mu Bůh dal. Bylo to jeho charakteristickým znakem, že létal vysoko na nebi a všechno dole pozoroval. Nyní se nachází dole a vzhůru už ani nedokáže pohlédnout. Jeho myšlenky jsou namířeny na mrtvé králíky, nebo zda by našel něco na ulici, nějaké páchnoucí zvíře, vačnatce, kterého někdo přejel. Není orlem, je mu ale podobný. Právě tak i církev je odkázána na pokrm skrze školení, na mrtvou stravu Lutherovu, Wesleye a letničních, která již před lety zemřela. Ohlíží se zpět na lidmi sestavená vyznání víry, namísto aby se vyšvihla do nebeské oblasti Slova, kde těm, kdo věří, jsou všechny věci možné.

Přejal vlastnosti lesního káněte. Mrtvé věci byly myšleny pro supy, pro svět. Školení a podobné věci jsou pro svět, ale ne přece pro Církev! (Jestřáb) je tak zesvětštělý, ztratil všechnu schopnost odporu. Nemůže již stoupat do drsného nebe, kde těm, kdo věří, je všechno možné. Spustí se dolů a řekne: „Dr. tak a tak říká něco jiného. Moje denominace tomu věří tak.“ Ó, převrácený jestřábe, ty se bojíš proniknout a činit si nárok na zaslíbení Boží!

Říkáš: „Dny zázraků jsou za námi.“ Jsi změkčilý. Bojíš se používat křídela a létat vysoko. Jsi již příliš měkký, aby ses účastnil nějakého modlitebního shromáždění? Došel jsi již tak daleko, že se bojíš zůstat déle jak deset minut u oltáře? Létáš nízko jako sup, který se živí zdechlinami. Ano!

Je příliš měkký, než aby ještě mohl snést tu drsnou oblast. Létá jako sup, živí se jako sup, chová se jako sup, až je jako sup. Není už vůbec jako jestřáb. Více se podobá supovi, než jestřábovi. Jestřáb má plachtit vzduchem, a ne sedět jako sup na telefonním sloupu, vyhlížet po mrtvém králíku a pak se tam vrhnout a poskakovat na silnici.

Přesně tam se dostala církev v dnešním čase. „Proč bych se vůbec měl vznést a létat, když zde dole mohu dostat králíky?“ Jsou ale mrtví, v rozkladu, zkažení!-Kdysi byli v pořádku. Tak tomu bylo s učením luteránů, Wesleye a letničních. Proč se chcete živit jako sup? Když děti Izraele byly na cestě, padala pro ně každou noc čerstvá manna s nebe. Všechno, co zbylo, se zkažilo. Na venkově jsme říkali: „Jsou v tom třepající se ocásky.“ {Zřejmě mrskající se larvy komárů, nebo něco podobného. -Pozn. př.)

Dnes existuje příliš mnoho těchto třepajících ocásků v našich zkušenostech. Naše náboženství se spoléhají na to, co někdo řekl a co ještě někdo jiný řekl. Potom je řečeno: „To zaslíbení je pro jiný věk.“

Nedávno ke mně domů přišel jeden muž, baptistický kazatel, a řekl: „Víš, chtěl bych tě v jedné věci opravit.“

Zeptal jsem se: „V čem?“

Odpověděl: „Ty se zkoušíš v tomto časovém úseku kázat apoštolské učení. Apoštolský věk přece skončil.“

Řekl jsem: Kdypak? – Řeknu ti, kdy začal a ty mi řekneš, kdy skončil.“

Pak jsem se zeptal: „Věříš přece Slovu?“

Odvětil. „Ovšem.“

Na to jsem řekl: „Věříš, že ve dni letnic začalo apoštolské časové období?“

Odpověděl: „Tomu věřím.“

Nyní jsem řekl: „Kdokoli by jedno Slovo z toho ubral, nebo jedno Slovo přidal, toho díl bude vzat z Knihy života. To se týká kazatele, nebo někoho, jehož jméno v ní je zapsáno.“

Řekl jsem: „Petr kázal: ‚Pokání čiňte a nech se jeden každý pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, potom přijmete dar Ducha svatého. Neboť vám platí to zaslíbení a vašim dětem a všem, kteří jsou ještě daleko, kolik jich ještě Pán, náš Bůh zavolá/ Kdy to tedy pozbylo platnost? Vždycky to přece platilo.“

Je to hejno jestřábů, kteří se odvrátili a stala se z nich lesní kaňata a poskakují někde na zdechlině, která byla zabita v jiném věku. Nejedí již čerstvou mannu s nebe. Nechtějí ji. Nemají již rádi modlitební shromáždění. Nebyli nikdy orly, jsou změkčilí, neodolní, neschopní odporu, jen poskakují sem a tam. Tak se naše moderní denominace spoléhají na školení a lidmi někde udělanou teologii, aby všechny tyto věci zavrhla. A oni to přijímají. Ale Slovo, které říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“ – nepřijímají. Nepřijímají ani Mal. 4, 5, ani ostatní zaslíbení, která se na tento den vztahují; ani to ne, co vyslovil prorok pro tento věk, totiž: „Bude světlo v čas večera.“ To neberou. Poskakují raději na tom, co letniční organizace před sto lety skolila, a jedí napolo zkaženou mannu, která již není dobrá. To souhlasí!

Koukejte, církve je tak světská; živí se světským odpadem, mrtvými věcmi tohoto světa, jak to činí supí. Jejich církevní politika to nedovoluje, aby Duch svatý poslal do církve nějakého muže. Musejí do toho zapojit svoji politiku, aby zjistili, zda jej denominace přijmou, nebo ne. Tak je to. Milují svět. Odívají se jako svět. Jsou to svěšší supové. Jsou líní, změkčilí a uzavírají kompromisy. To je vše. Viděli jste kdy, aby orel uzavíral kompromisy? Ne! Není ke kompromisům nakloněn, – právě tak, jako pravý křesťan. Není změkčilý. Bude lovit tak dlouho, dokud něco nenalezne. Amen! Ano! On najde kořist. Chce čerstvou mannu. Bude útočit, dokud něco nedostane. Stoupá stále výše. Není-li to v tomto údolí, stoupá trochu výše. Čím výše se člověk nalézá,

tím více může vidět. Je čas, aby orlové této hodiny vzlétli výše, a pronikli do zaslíbení Božích, a nežili supím pokrmem, který byl před lety zabit! Vyjděte ven!

Provádějí politiku, zvolují a opět sesazují, řeknou toto i ono, a Duch svatý již nesmí určovat, stejně tak, jako jinde. Neexistují již modlitební shromáždění, již se před Bohem nebojuje o to, aby naplnil Své Slovo, protože se už nevěří, že Slovo je včera, dnes i na věky stejné. Jsou jako supi; vezmou denominaci, zanesou její jméno do knihy, stávají se línými a změkčilými, sedí si tu a pasou se na nějaké mrtvé věci. Měli by být přinejmenším jako jestřáb, jenž je podobný svému bratru orlovi – proroku, který přinesl a oznámil to pravé Slovo.

Spoléhají se na zpola shnilou, lidmi udělanou teologii. Odkud ji získávají? Ze vzdělávacího programu udělaného lidmi, který nějaký učitel pro ně kdysi v semináři složil, a který jim říká: „Dny zázraků jsou za námi. Křest Ducha svatého již neexistuje. Je to všechno nesmysl.“ Chcete mi snad říci, že by tohle jedl orel? Nemohl. Ne! Právě tak málo bude křesťan jíst mrtvé věci starých denominačních učeních, atd. Ten dychtí po čerstvém Slovu Božím, po zaslíbení pro tuto hodinu.

Bůh zaslíbil pokrm pro dny Luthera, a jiný pokrm pro čas jiných. Pro dnešek nám ale přislíbil úplný pokrm, celé menu o sedmi chodech, neboť je otevřeno sedm pečeti a všechno je ze Slova Božího připraveno pro ty, kdo to chtějí přijmout.

Jestřábi létají jako lesní kánata. Přemýšlejte o tom, v jak kritické hodině žijeme. Právě jako jestřáb, tak i církve již dávno ztratila svou totožnost jakožto „malý bratr“ orlů – proroků Božích.

Církve byla kdysi nosičkou pravého Slova -- ospravedlnění, potom nosičkou posvěcení, pak byla nosičkou pravého Slova - navrácení darů Ducha. Když to pak ale pokračuje a ona jde trvale zpět a pokouší se jíst mannu z předešlého dne, ale taje zkažená. Není již dobrá. Pravý orel této doby ví, že to bylo v pořádku, ale že nyní jsme k tomu dostali ještě více - až ke zjevení Ježíše Krista v plnosti Jeho síly, jak to zaslíbil pro tento den.

Ona je nyní jako suchá pleva. Je to pryč. Duch Boží ji opustil. To je pravda. Nebude dědit s potvrzeným Slovem setby. Určitě ne. Nebude mít účast na vytržení. Bude mít členy církve, kteří se objeví při druhém vzkříšení, a budou souzeni podle toho, co slyšeli. Jestliže je zde dnes večer někdo, kdo je jen členem církve -jak bude znít tvůj rozsudek, když tu všichni budeme stát a dosvědčovat, že jsi slyšel pravdu?

Nevzlétá již do nebeského blankytu, do neznáma, do toho nadpřirozeného, do síly, do výšin zaslíbení věčného Slova Božího, kde těm, kdo věří, je všechno

možné. Nevěří v to. Stáhne se na telefonní vedení a říká: „Moje denominace říká, zeje tato potrava v pořádku.“ Přesto, že jsou v ní již červi, je považována za dobrou, spoléhá se na ni.

Letniční se stali její sestrou a sedí nyní ve velkých koncilech nevěřících, poslouchají její politickou, světskou hlavu, která je živí supím pokrmem z mrtvých věcí, věcmi, které jsou již padesát let za námi. To je stav letniční církve.

Právě tak jako Sára se pokusila dosáhnout nadpřirozeného zaslíbení skrze svoji služku Agar, i církev se dnes pokusila přinést našimi velkými evangelisty do země probuzení.

Stále se říká: „Probuzení v našem čase! Probuzení v našem čase! Sejděte se, metodisté, baptisté a letniční pospolu.“ Jak můžete mít na starém, mrtvém supím pokrmu probuzení s čerstvou manou? Jak to může být? „Probuzení v naší době.“ – To probuzení by bylo tak nepatrné, že bychom se vůbec nedozvěděli, že proběhlo.

Letniční řekli: „Stane se něco velikého.“ – Děje se to a oni to přesto nepoznávají. To je ono! Ano! „Neboť kde je to čerstvě zabité, shromáždí ují se orli.“ Tak je to. Co je to čerstvě zabité? Slovo. ON je Slovo, ten čerstvý pokrm: Kristus – Kristus – tentýž včera, dnes i na věky, ve vás.

Jak pravdivé je to! Sára se pokusila přivést zaslíbení k naplnění tak, jako církev dnes velkým probuzením. Jak? Tím, že zaslíbení bylo převráceno. Jak to můžete dělat, když Bůh nikdy organizace nepožehnal. Nikdy nepoužil organizaci. Jestliže vyšlo poselství a oni učinili organizaci, zemřela na místě. Vyzývá každého historika, aby mi ukázal, kde kdy opět povstala. Zemřela a zůstala tam. Bůh opustil luterány, a šel dále k metodistům, a od nich k letničním.

Nyní opustil letniční a vešel do obilného zrna, neboť se jedná o zrno. Přírodu nemůžete vyvrátit. Kromě zrna již nic nevyjde. Nyní se opět tvoří obilné zrno. ON je tentýž včera, dnes i na věky; tentýž ohnivý sloup, který koná tatáž znamení, ta stejná moc; tentýž Bůh; tytéž divy; tytéž věci. Tím je Slovo, Bible přesně potvrzováno. ON je tentýž, včera dnes i na věky. Řídí nás dnes večer. Bůh nám pomoz, abychom to viděli a věřili. Jistě!

Podívejte, Sára – církev – zvolila Agar. Nepodařilo se to. Ne. Ta jimi zvolená skupina ani dnes nebude nic platná. Doktoři teologie, ani ostatní to nedokáží. Všechny nosičky selžou. Luther selhal – jako Agar. Co učinila Agar? Agar předala svého syna jiné ženě, aby, jí vychovala dítě. Agar to učinila; dala svého jediného syna jiné ženě. Nebyla to jeho matka, která ho vychovala. Totéž učinil Luther, když svého syna „ospravedlnění“ předal k výchově denominaci.

Wesley selhal stejným způsobem jako Sára u terebinty (*druh řečku poskytující pryskyřici, ze které se vyrábí terpentýn*) tím, že zapochyboval o tom, že nadpřirozené zrození je křest Duchem svatým. Když „wesleyovci“ na počátku letničního věku přišli do styku s nadpřirozeným, kupř. s mluvením jazyky, atd. smáli se a posmívali se tomu. Vy všichni z takzvané Církve Kristovy, baptisté, a presbyteriáni jste ohrnovali nosy a odvrátili jste se od toho. To je skutečnost. Co jsi učinil Wesley? Prodal jsi své dítě organizaci; zemřelo a bylo po něm. To je přesně skutečnost.

Avšak Slovo, pravé Slovo šlo dále. Nezůstalo v organizaci. Odebralo se dále do letničního probuzení a některé vzalo s sebou. Objevil se zralejší syn, jako u Semene, které padlo do klína. Po nějaké době počal nabírat podobu: Formovala se páteř, plíce, nohy a hlava, až konečně nadešel čas k narození. Stejným způsobem uzrávala i Církev.

Wesley pochyboval právě tak, jako Sára u toho stromu, když tam přišel Anděl Páně, který byl oděn jako muž. Byl to Bůh sám, Elohim, oblečený jako muž, stál tam, měl prach na svém oděvu a dal zaslíbení. Sáře bylo v tom čase asi devadesát let, Abraham byl asi stoletý. Sára se smála sama do sebe a řekla: „Jak by se to mohlo stát, když Abraham i já jsme již asi 20 let neměli žádný manželský styk, jak to bývá u mladých lidí?“ Byla přece skoro stoletá. „Nyní, kdy jsem zvadlá, bych ještě měla myslet na žádost lásky? A i můj manželský pán je přece už také stařec. Jeho životní síla je vyschlá a můj klín zvadlý. Moje nadra a mléčné žlázy jsou rovněž vyschlé. Jak bych mohla mít dítě?“ Bůh ale pravil: „Já jsem je zaslíbil, a proto přijde.“

Totéž učinil Wesley: „Jak můžeme přijmout mluvení jazyky, božské uzdravování a všechny ty věci? To není pro nás dnes.“

Bůh pravil: „Zaslíbil jsem, že vyliji Svého Ducha v posledních dnech na všechno tělo.“ Zaslíbil to, šel vpřed a přesto to učinil. Wesleyova církev a drobný květní pyl, všechny sesterské církve – baptisté, presbyteriáni, Církev Kristova, Nazaréni, Svátostní poutníci a Sjednocení bratři a co ještě jinak existuje – všichni zemřeli. Církev se však hnula vpřed. Co učinili letniční? Zorganizovali a stali se jako pleva. Učinili totéž. Zorganizovali mezi sebou, a tím se stali plevou. To je skutečnost!

Letniční jsou srovnatelní s Marií. O svátku letnic. Dívejte se, co Marie činila. Co udělala Marie nesprávně? V jednom svátku přesných chlebě se potkala se skupinou hodnostářů a kněží. Nemohla svého Syna nikde nalézt. Tedy šla tři dny cesty zase zpět. Opustila Ho, jako Ho opustila moderní církev asi před třikrát pětadvaceti, před padesáti, případně před 75 lety. Zanechali Ho během letniční slavnosti.

Marie a Josef se obrátili a hledali Ho tři dny, protože Ho nemohli nalézt. Potom Jej však našla. Kde Ho našla? V chrámě, kde hovořil s kněžími o Slovu Božím. Přímou tam v přítomnosti těchto ctihodných kněží spustila Marie oponu. Učinila přesně to, co dělat neměla. Jmenují ji matkou Boží. Matka by měla mít víc moudrosti než její syn. Řekla: „Tvůj otec i já jsme tě ve dne, v noci se slzami hledali.“ Řekla: „Tvůj otec...“ a tvrdila tím, že to zrození nebylo nadpřirozené – jako by Josef byl otec Ježíšův. Popřela tedy nadpřirozené zrození. Letniční se ustanovili na mluvení jazyky. Popírají zrození Slova. Učinili přesně totéž. Přijímají toho velmi mnoho, ale ne všechno. Popřeli zrození Slova, jak to učinila Marie.

Dejte pozor! Potom už nepřijdou další denominace. Samo Slovo tu stálo. Bylo Mu teprve 12 let, nacházel se ještě hluboko v plevě – a řekl: „Nevěděli jste, že musím být v tom, co je Mého Otce?“ Slovo tam ihned korigovalo církve.

„Proč konáš všechny tyto věci? Víš, že to nemůžeš činit. Zavřeme dveře a nepustíme tě dovnitř.“

„Což nevíte, že musím být zaměstnán věcmi Svého Otce?“ Jistě, jistě, to nadpřirozené, pravdivé tažení.

Tvrdila prostě, že je synem Josefa, jenom člověk; nebo co učinili letniční, kteří míní, že On je jeden ze tří. Víím, že to zraňuje. Jeden ze tří. ON však byl tři v jednom. Letniční říkají: „Ó ano, On je Synem Otce – z Ducha svatého.“ Ó! Ale to skutečné, pravé Slovo to vyslovuje správně a říká, že neexistují tři, nýbrž jen Jeden. Neznáte Slovo Boží. Nedělejte z nich přece tři, nýbrž ponechte jen jednoho!

Sledujte, po slupce, která sloužila jako nosič, již další nosiče nebudou existovat, žádné mateřské církve a denominace. Neboť po plevě již nic nepřijde. Potom již více nezbývá, než jen zrno..Souhlasí to? Musí to být zrno. Musí to být tentýž druh, který padl do země, Ježíš Kristus, tentýž, včera dnes i na věky.

Duch přichází na Nevěstu, aby konala tytéž věci, které konal On; tím zrno opět vychází.

Slovo, ačkoli bylo ještě mladé, pravilo pro sebe: „Nevíte, že musím být v tom, co Mého Otce jest?“

V tom i dnes spočívá tajemství poselství, totiž být přesně v tom, co je Otcovo. Co je záležitostí Otce? Dovedete si představit, co pro Něho bylo záležitostí Otce? Splnit to, co řekl: „Panna bude těhotná...“ i to, co rovněž Izaiáš řekl: „Chromí budou skákat jako jelen...“, a všechny věci, které se měly stát.

Tak řekl Mojžíš: „Proroka jako mne vzbudí Pán, tvůj Bůh z tvého středu.“ Byla to věc Otce, aby naplnil Slovo.

Když se to znenáhla stalo skrze stéblo – skrze přirozené ženy – co je pak s těmito stébly – s těmito duchovními ženami, církvemi? Církev jsou znázorněny ženami. Ženy symbolizují církve. Je to správné? Odpovídá to? Co je potom nyní? „Musíme být zaměstnáni věcmi našeho Otce“, – by odpovědělo pšeničné zrno. Ano! Co musí činit? Musí potvrdit Mal 4, 5; Luk. 17, 30; Žid. 13, 8; Jan 14, 12 – Jeho úhrnné Slovo. I Zjevení 10, otevření sedmi pečeti, a tajemství Boží, až k semeni hada, a všechno musí být oznámeno. Manželství a rozvod a všechna ostatní tajemství byla během všech let skryta pod sloupy před teology, atd., avšak nyní pro to přišla ta hodina. To jsou ty věci Otce. Myslíte, že to přijímají? Chtějí být vážení a říkají: „Naše denominace nás to neučí.“ Ale Bible to činí! To odpovídá. Bůh potvrzuje, zeje to pravda. Jistě je to pravda.

Dochází to k naplnění v tomto věku; a otevřením sedmi pečeti bylo dokázáno, že denominace byly jen nosičkami. To je opět jedna věc Otce: dokázat to. Nyní je věc Otce, aby vám dokázal, že denominace Mu nepatří. Jsou to lidmi udělané systémy, které popírají Slovo. To souhlasí.

Dejte pozor! Vy říkáte: „Jako Marie, ta panna?“ Na kříži ji nenazval „matko“, nazval ji „ženo“ – nosič, – ne „matko“! To je pravda; byla nosičkou Slova, ale ne Slovem. To je On. Ó ano!

Ukončíme tím, že řekneme následující: O, vy letniční jestřábi skáчете kolem dokola jako supi, podílníte se na světě jako všichni ostatní a vlastníte jesle dostatek formy pobožnosti, abyste pokud by bylo možno, svedli vyvolené. Popíráte však sílu, jak to zde prorok říká. Je to dokonalý příklad toho, co Slovo Boží předpovídá pro poslední dny, totiž že církev Laodicie je nahá, slepá, ubohá, chudá a bídná a neví o tom. Sice si činí nárok, zeje velká, a bohatá a v ničem nemá nedostatku, neví ale, že z jestřába, jenž je podobný bratru prorokovi, který Slovo přímočaře drží, se stala supem a své lidi živí mrtvými náboženskými věcmi. To souhlasí přesně. Probud'te se! Jak můžete očekávat v této mocné hodině, v níž je vytržení blížké, že budete ztotožnění s takovými věcmi jako orli, a že s nimi budete dědit?

Ó křesťane, ó věřící, jestliže jsi jen z části věřil, pak navštěvu ta shromáždění, prosím, ještě chvíli. Věřím, že zde máme něco, co by vám chtěl Pán dát vědět. Je pozdě; nemohu dále pokračovat, nýbrž musím končit. Možná, že to učiním zítra večer. Avšak skloňme nyní na okamžik hlavy. Chtěl bych, abyste nedbali na gramatiku, kterou používám, nýbrž věnovali pozornost tomu, co jsem řekl. Jsem jist, že je to jasné natolik, abyste tomu mohli rozumět, budete li jen chtít. Vy, kdo jste dnes večer zde, jestliže jste dosud tuto zkušenost neučinili – nemíním tím, že řeknete: „Tančil jsem v duchu a poskakoval“,

neboť jestřábi činí totéž, a vrány a supi rovněž. Na to se neptám, nýbrž: Jaký pokrm přijímáte? Odkud dostáváte vaši denní potravu? Čím se živíte – Slovem Božím, nebo starým odpadem, který před mnoha a mnoha lety byl použit? Pochází vaše zkušenost dnes večer z něčeho, co jste našli před mnoha léty, nebo je čerstvá a nová dnes večer; nová manna, která právě spadla z nebe a vy tím krmíte svoji duši, a vyhlížíte po tom, abyste zítra dostali něco dobrého a lepšího? Zdvihli byste svoji ruku na svědectví, zatímco jste nyní sklonili své hlavy, zavřeli své oči, zpokorněli ve svých srdcích a sami si položili tuto vážnou otázku, jestliže nemáte tento postoj a Bohu – ne mně – řekli: „O Bože, uveď moji duši a mého ducha do správného stavu, abych se mohl živit jen ze Slova Božího.“ Zvedli byste ruku? Bůh vás žehnej! Bůh vás žehnej!

Nevím přesně, kolik vás dnes večer zde je. Mohu zástupy lidí velmi těžko odhadnout, ale myslím, že nejméně třetina, nebo více jich ruce zvedli, kteří by chtěli, aby jejich duše byla připravena do správného stavu. Budeme se jeden za druhého modlit, když nyní skloníme své hlavy.

Drahý Bože, nesu jen odpovědnost, abych přinesl Slovo. Skrze tato malá prostá podobenství a symboly lidé poznávají, že to jedni s druhými nebudou dědit. Víme, že v posledních dnech budou existovat lidé, kteří budou vytrženi do nebe. Mnozí z nich budou ještě zde, až Ježíš přijde. Vyhlížíme po NĚm, že přijde dokonce ještě dnes.

Vzpomínám na to, jak jsem před třiatřiceti lety v tom čase asi kolem 21.30 nebo 22.00 hodiny zde poklekl a modlil se za svého otce, který byl ještě ztracen. Pane, dnes večer se modlím za mnohé otce a matky, bratry a sestry. Nechceš být milosrdný, drahý Bože? Za mého otce je pozdě ještě něco podnikat, neboť již přešel hranici tohoto života. Brzy všichni překročíme tuto cestu, Pane. I já musím tou cestou jít, Každý muž, každá žena, každý mladík a každá dívka zde musí jít touto cestou. Budeme muset skládat účty, co jsme učinili se Slovem Božím.

Jak nepatrným se jevil Davidovi onen muž, když na něho plival! Jak nepatrní si budou připadat lidé, kteří na Ježíše, to Slovo, plivali, až opět přijde; ti, kdo Ho probodli! Jak nepatrní si budou lidé připadat, kteří odtud odešli a mohli poznat, – i když ne ve vznešených řeckých slovech, nýbrž v nefalšované přírodě, která nás poučuje o Bohu, Stvořiteli – nosiče Slova i to Slovo samo a tu hodinu v níž žijeme, ano, že je tu čas žně! Drahý Bože, nedej, abychom se k tomu obraceli zády kvůli světské pošetilosti; místo toho Jej chceme dnes večer přijmout celým svým srdcem.

Pane, stvoř ve mně dobrého ducha, ducha života, abych všem Tvým slovům věřil, a Ježíše, to Slovo, Toho stejného včera dnes i na věky, přijal, abych dnes

uvěřil té části, která je určena pro tento věk. Dej to Pane. Prosím o to ve jménu Ježíše.

Nyní bych chtěl jednoho každého z vás, kteří tu jste, prosit o to, abyste o tom skutečně vážně přemýšleli. Nemáme církev, k níž byste mohli přistoupit. Máme však křtitelnici, v níž můžete být pokřtěni: „Kteřížkoli uvěřili, byli pokřtěni.“ To neznamená pokropení, nebo polití, nýbrž znamená to, ponoření; ne v titulech Otec, Syn a Duch svatý, ale ve jménu Ježíše Krista, jak to činila celá církev, až ke vzniku katolické církve. V roce 325 bylo zavedeno učení o třech osobách Božích a rovněž trojnásobná forma křtu v titulech trojice. Jestliže jste dosud nebyli správně pokřtěni, tedy se to může zítra ráno v 10 hodin stát. Jsou tam pro vás připravena křtecí roucha.

Nechcete přijít a s Ježíšem Kristem – ne s námi – se sjednotit? Ani zde nemáme žádnou církev, která by se o vás mohla starat. Jděte do církvi, kam byste chtěli, ať odkudkoli jste, avšak prosím, věřte tomuto Slovu. Věřte-li mu, řekněte „Amen“. Bůh vás žehnej.

Jestliže je něco, v čem bychom vám mohli pomoci, pak jsme k tomu milerádi ochotni.

Vím, že tu jsou nemocní. Čas dnes večer nevystačí pro modlitební řadu. Možná, že to přesto přijmeme. Rád bych, aby každý z vás uposlechl mého pokynu. Vždyť sedíte vedle sebe: Položte přece na osobu vedle vás ruce. Bez pochyby pokládáte své ruce orlí duše. Možná, že to jsou orlí, kteří ještě někde jedli supí pokrm, a kteří se jím nyní přejedli. Již by jej nechťeli. Chťeli by vyjít z toho ven. Jsou z toho nemocní a omrzeli. Během toho, co In dnes večer seděli, přišli na to, co orlí skutečně mohou jíst: Slovo, a že živý Kristus přebývá v jejich středu a prokazuje se jako živý, jako tentýž včera, dnes i na věky. Nechťejí dědit s plevou, neboť ona bude spálena. Všechna sláma a plevy budou spáleny. Korbajn přijde a pšenici vymlátí ven. Pán buď s vámi.

Mnozí jsou nemocní. Jste-li tělesně nemocní, chťel bych, abyste se modlili. Orlí duše, modli se za svého bratra a sestru, jež jsou rovněž orly, zatímco já se zde budu za vás modlit. Nechť Duch Boží na vás přijde. Myslete na to, nabízím vám orlí pokrm, zaslíbení Boží. ON své proroky označuje jako orly. ON, Jehova se Sám přirovnává k orlu. Zatímco na sebe vzájemně kladete ruce, modlete se jeden za druhého.

Náš nebeský Otče, Tvé slovo říká, že poslední příkaz, který jsi dal Církvi, zněl: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium“, to je všeobecný příkaz. „Kdo věří a dá se pokřtít, bude zachráněn, kdo ale neuvěří, bude odsouzen. Ty však, kteří uvěří, budou provázet tyto znamení divů: V Mém jménu budou vyhánět ďábly, v nových jazycích mluvit, hady budou brát a – budou-li pít

něco smrtelně jedovatého, nebude jim to škodit; na nemocné budou vkládat ruce a oni budou uzdraveni.“ Ó Jehovo, náš Orle, nakrm ty Svě dnes večer Slovem, Pane. Jsou potřební. Je to pokrm, který potřebují. Musí vědět, co je pokrm, co je to TAK PRAVÍ PÁN.

Zaslíbil jsi, že budou uzdraveni, budou-li jeden na druhého vkládat ruce. Ó Pane, můj Bože, vezmi nyní od nás všechny pochybnosti a supí ideje. Se zbožností se živíme orlím pokrmem slova Božího. Nechť odstoupí každý nečistý duch, který je v těchto lidech – duch pochybnosti, duch strachu, denominační nárok, zvyk, každá nemoc, utrpení, jež mezi lidmi jest. Ve jménu Ježíše Krista, ať z této skupiny lidí vyjde. Kéž, počínaje touto hodinou, jsou svobodní, aby mohli jíst orlí pokrm, který nám, jak tomu věříme, během tohoto týdne dáš, Pane. Otevřel jsi pečeti a ukázal nám tajemství, která byla od založení světa skryta, jak jsi to zaslíbil. Otče, náležejí Tobě. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Všichni, kdo tomu věří a přijímají to, nyní vstaňte a řekněte: „Věřím, přijímám to. Přijímám, co mi Bůh zaslíbil.“ Pán vás žehnej. To je obdivuhodné. Všichni stojí. To je dobré. Udej nám tón písně „Miluji jej“. Chceme Mu teď zpívat píseň: *Miluji Jej, miluji Jej, neboť On mne miloval nejdříve ...*

Všichni společně

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On mne miloval nejdříve
a vykoupil mi plnou spásu
na Golgotě.*

Ó, není obdivuhodný? Stiskněme si navzájem ruce. Bratře, sestro, orlí duše, stiskněte těm kolem vás ruku, zatímco budeme zpívat. *Miluji Jej ...*

Zvedněme k Němu ruce

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On mne miloval nejdříve
a vykoupil mi plnou spásu
na Golgotě.*

Jak víte, jak pozná svět, že milujete Ježíše? Tím, že se budeme navzájem milovat. Podle toho to svět pozná. Bůh vidí vaši víru; svět vidí vaše skutky. Milujte se tedy; buďte k sobě milí, mluvte spolu, buďte trpěliví jeden s druhým. Pro všechny další návody – ke křtu, křtu Duchem – zde nemáme prostory, abychom to mohli učinit. Rozumíte tomu. Oltářní provolání spočívá v tom, že přijdete a zítra se necháte pokřtít, jestliže vás Bůh přesvědčil, zeje správné, že Ježíš Kristus včera, dnes i na věky je tentýž, a jestliže byste s Ním chtěli být

sjednoceni. Potom tu budou muži, kteří vám dají poučení. Učiníme všechno, co můžeme, abychom vám pomohli.

Miluji Jež, miluji Jež...

Vy v Tucsonu, v Kalifornii, na Východě a v celé zemi, kteří posloucháte telefonní přenos, zdvihněte své ruce a chvalte Jež.

Neshledanou až do zítřejšího večera. Přenechávám vás nyní bratru Neville, vašemu pastrovi.

*